

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Խոսքեր

Օ՛, հավատացե՛ք, անծայր երկնքում
Չեն փայլում ա՛յնքան բազմաթիվ աստղեր,
Որքան լրսում են ես հայի կյանքում
Խոսքե՛ր և խոսքե՛ր...

Ահա՛ ժողով է: Հայերն հավաքվել
Ազգային մի մեծ աղետի համար,
Խորհուրդ են անում, թե ի՛նչպես փրկել
Հայ սովյայներին անտերունչ, թրշվառ.
Եվ սկսվում է աղետի առթիվ
Ճատե՛ր, կարեկցա՛նք, խոսո՛ւմ են, խոսո՛ւմ,
Խոսքերն են սիրո՛ւմ, խոսքերն են անթի՛վ...
Իսկ խեղճ սովյայներն հա՛ց են աղերսում...

Գործիչ ենք թաղում: Դամբանի առաջ
Խոնված է երկսեռ բազմաթիվ ամբոխ.
Լրսում ես չորս կողմդ կարեկցանք, հառաչ.
«Ա՛հ. ի՛նչ վաղ մեռավ, ափսո՛ս, հայ գործող»...
Եվ սկսվում են հայ գործչի մասին
Դամբանականներ, թե ի՛նչ է արել.

Բայց նայե՛ք խեղճի մաշված երեսին,
Այնտեղ կրկարդար. «Քաղցի՛ց եմ մեռել...»

Շրքեղ խնջույք է: Շանպայնն ու գինին
Թափվում է առատ, հեղեղի նման.
Սեղանավորներ լի թասեր ձեռին
Գոռում են «Կեցցե՛ հայն ու Հայաստան»:
Ճառեր են ասում՝ կատարը տաք-տաք,
Էն էլ ի՛նչ ճառեր, ի՛նչ ուխտ ու խոստում
Ազգին օգնելու... Բայց մի՛ հավատար
Վաղն այդ բոլորը կըցնդի օդում...

Մի այլ տեսարան: Մայրաքաղաքում
Հավաքված մի խումբ հայ ուսանողներ
Ճառում են՝ ծրխով լրցված սենյակում,
Քարոզում իդեա՛լ, վե՛հ սկզբունքներ...
Անցնում են տարիք... պատկերը նախկին
Տեսնում ես փոխվեց... Կյանքի բազարում
Նույն ուսանողներն ա՛յլ շապիկ հագին,
Սուրբ իդեալներն են փողով վաճառում...

Օ՛, հավատացե՛ք, անծայր երկնքում
Չեն փայլում ա՛յնքան բազմաթիվ աստղեր,
Որքան լըսում են ես հայի կյանքում
Խոսքե՛ր հա՛ խոսքե՛ր...